

Chemarea la bucurie si durere

Acceptarea suferinței în lucrare

Chemarea la
bucurie
și
durere

Ajith Fernando

Editura Casa Cărții, Oradea
2009

The Call to Joy and Pain Copyright @ 2007 by Ajith Fernando
Published in association with the literary agency of Wolgemuth and Associates. Published by Crossway Books a publishing ministries of Good News Publishers, Wheaton, Illinois 60187, U. S. A.
This edition published by arrangement with Good News Publishers.
All rights reserved.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Alte versiuni folosite:

ESV - English Standard Version

NIV - New International Version

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Chemarea la bucurie și durere

de Ajith Fernando

Copyright © 2009 Editura Casa Cărții

O. P. 1, C. P. 270,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0722-669566

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Traducerea: Monica Tamaș

Editarea: Florin Moțiu

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AJITH, FERNANDO

Chemarea la bucurie și durere / Ajith

Fernando. - Oradea : Casa Cărții, 2009

ISBN 978-973-8998-72-8

241

Pentru

Doreen Wirasinha
Sumanth și Manel Wirasinha
Roy și Dilkush Perera

Și memoriei lui
Ronald Wirasinha

Datorită lor, *rude prin alianță* este o expresie
care aduce o mare bucurie, amintindu-mi
de câteva din binecuvântările cele mai alese
din partea lui Dumnezeu.

CUPRINS

Introducere	9
-------------	---

Partea întâi

SUFERINȚA ȘI BUCURIA SUNT ELEMENTE FUNDAMENTALE PENTRU CREȘTINISM

1 Două aspecte de bază ale creștinismului	15
2 O comoară uitată	21
3 Experimentarea plăcerii	29
4 Tânguirea	33
5 Credință și răbdare	39
6 Predarea	45
7 Nu avem apetit pentru pedeapsă	51
8 Un punct teologic slab?	55

Partea a doua

SUFERINȚA NE ADUCE MAI APROAPE DE CRISTOS

9 Părtășia suferinței	63
10 Devenind asemenea lui Cristos	69
11 Motive purificate	75
12 Rușine și onoare	79
13 Solidaritate cu Cristos	83

Partea a treia

SUFERINȚA NOASTRĂ AJUTĂ BISERICA

14 Suferința și creșterea Bisericii	89
15 Demonstrând Evanghelia	95
16 Identificându-ne cu oamenii	101
17 Adâncindu-ne impactul	107
18 Suferință și credibilitate	113
19 Dedicarea dă naștere la dedicare	119
20 Evită dedicarea și înlătură suferința	125
21 Dedicarea și viața plină de bucurie	131

Partea a patra

SLUJITORI AI BISERICII

22	Lucrători și ispravnici	139
23	Slujirea izvorăște din har	145
24	Suntem bogați!	153
25	Nădejdea slavei	159
26	Isus: mesajul nostru	165
27	Ucenicii se fac, nu se nasc	169
28	Osteneala în facerea de ucenici	177
29	El ne dă puterea	185

O MEDITAȚIE DE ÎNCHEIERE

30	Un paradox al vieții creștine	193
----	-------------------------------	-----

Note	198
Index scriptural	205
Index de nume	209

INTRODUCERE

Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și, în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșniciei și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.

COLOSENI 1:24–29

Biblia descrie deseori suferința ca fiind un aspect esențial al vieții creștine. Prin urmare, aceasta ar trebui să fie o temă care apare deseori în gândirea și în comunicarea creștină. Totuși, odată cu belșugul și cu dezvoltarea tehnologică a secolului al XXI-lea, mulți au ajuns să considere confortul și comoditatea ca fiind drepturi umane esențiale. De aceea, mesajul biblic al esențialității crucii a devenit incompatibil din punct de vedere cultural cu felul de gândire al multor oameni de azi. Nevoia de mai multă meditație asupra acestei chestiuni a devenit acută în mod special, deoarece câțiva învățători creștini populari spun că nu este voia lui Dumnezeu pentru creștini să sufere. Unii spun că, datorită

faptului că Isus Cristos a purtat blestemul pentru noi, noi nu ar mai trebui să purtăm acest aspect al blestemului – suferința. Acest lucru ar sugera faptul că este ceva cu adevărat greșit în viețile noastre dacă suferim.

Am discutat despre problema suferinței în majoritatea cărților mele, dar am simțit – și mulți prieteni mi-au sugerat – că ar trebui să scriu o carte întreagă despre acest subiect. Am fost recunoscător pentru oportunitatea de a oferi o atenție sporită acestui subiect, datorită unei invitații făcute de John Piper de a vorbi la Conferința pastorilor de la Biserica Bethlehem din ianuarie-februarie 2006, despre „Cum trebuie să moară un pastor?” Când Dr. Lane Dennis și Al Fisher de la Crossway Books au aflat că voi ține această serie de mesaje, au sugerat să dezvolt aceste prelegeri într-o carte. Ca întotdeauna, este o bucurie să lucrez cu cei de la Crossway și să beneficiaz din nou de expertiza editorială a lui Ted Griffin.

De la Conferința pastorilor de la Bethlehem am vorbit despre subiectul acestei cărți în multe locuri. Cea mai emoționantă experiență pentru mine a fost să predau unui grup de pastori din Cambogia în cadrul programului „Timothy's All”. Mulți dintre ei au suferit din greu în timpul anilor cunoscuți ca și „Câmpiile ucigătoare” din timpul dictaturii khmerilor roșii. Se pare că acest material i-a ajutat să își înțeleagă experiențele trăite folosind concepte biblice. Discuțiile de la acea ocazie au fost atât de intense, încât a trebuit să reprogramăm sesiunile – un vorbitor a renunțat cu generozitate la propria sa sesiune pentru a oferi mai mult timp. Este ciudat, însă, că și în Cambogia învățătura conform căreia creștinii nu ar trebui să sufere deloc pare să fie în creștere.

Una dintre primele decizii pe care le-am luat în timpul pregătirii mele pentru Conferința de la Bethlehem a fost să urmez practica biblică de a nu vorbi despre durere fără să vorbesc și despre binecuvântările ei. Bucuria este o binecuvântare a suferinței deseori menționată în Noul Testament. Pasajul de la care

am pornit ca punct de lucru – Coloseni 1:24–29 – prezintă bucuria și durerea împreună. Așa că decizia a fost să studiem atât bucuria, cât și durerea. Vom arăta în această carte că este ceva cu adevărat în neregulă nu atunci când creștinii suferă, ci atunci când ei nu au bucuria Domnului.

Biblia nu știe nimic despre chemările neînduplecate la îndatorirea de a suferi pe care mulți le asociază cu crucea. Atitudinea coplesitoare a Bibliei referitoare la durerea și suferința din viața creștinului este una pozitivă. Chiar și în cartea Apocalipsa realitatea persecuției și a martirajului este colorată în mod constant de gândul răsplății veșnice pentru cel credincios și a pedepsei pentru cel rău.

Speranța mea este ca această carte să-i ajute pe creștini să privească suferința ca ceva de acceptat pentru că Domnul suveran a considerat potrivit pentru ei să o îndure. Nu ar trebui să căutăm suferința, dar, când aceasta vine, o putem privi prin ochii credinței. Fără o astfel de abordare a suferinței, nu va fi posibil pentru noi să experimentăm bucuria pe care o descrie Biblia ca fiind un aspect esențial al vieții creștine. Marele misionar american în India, E. Stanley Jones, descrie bine această atitudine atunci când spune: „Nu îndura necazul, folosește-l. Ia orice se întâmplă – dreptatea și nedreptatea, plăcerea și durerea, complimentul și critica – acceptă-le în scopul vieții tale și scoate ceva bun din ele. Transformă-le în mărturie.”¹

Azi, în biserică, se pune un mare accent pe o *terapie* pentru suferință, dar un accent insuficient pe o *teologie* a suferinței, care trebuie să formeze fundamentul pentru toată terapia suferinței. Fără o teologie adecvată în ceea ce privește suferința, creștinii evită crucea și se îndepărtează de chemarea lor și, de asemenea, ei sunt nefericiți în mod inutil când se confruntă cu durerea. Sper ca această carte să îi ajute pe oameni să privească suferința din perspectivă biblică și, procedând astfel, să-i ajute să fie creștini fericiți și supuși. Cartea nu se ocupă de toate problemele referitoare la teologia suferinței, în special de întrebarea de ce există

suferință în lume.² Dar încercă să prezinte o teologie creștină practică a suferinței. Am prezentat materialul sub forma a treizeci de meditații scurte, biblice, în așa fel încât cartea să poată fi folosită ca un ghid devoțional lunar.

Anul acesta sărbătorim treizeci de ani de căsnicie și doresc să exprim mulțumirile mele deosebite lui Dumnezeu pentru soția mea, Nelun. Datorită dragostei ei pentru Dumnezeu, ea a făcut față tuturor încercărilor care vin din faptul că este căsătorită cu un lucrător creștin, care are o chemare care uneori îi face ei viața dificilă și care are slăbiciuni care necesită în mod clar o mare cantitate de răbdare creștină. De asemenea, îi mulțumesc pentru că a citit acest manuscris și a făcut multe sugestii prețioase.

Partea întâi

SUFERINȚA ȘI BUCURIA SUNT ELEMENTE
FUNDAMENTALE PENTRU CREȘTINISM

Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi.

COLOSENI 1:24A

Capitolul 1

DOUĂ ASPECTE DE BAZĂ ALE CREȘTINISMULUI

După moartea soției sale, Paul Tournier, considerat ca fiind părintele consilierii creștine contemporane, a scris o carte intitulată *Suferința creativă*. Acolo, el arată în ce mod suferința poate fi o cale înspre o mare creativitate. El vorbește despre tristețea pe care a experimentat-o la moartea tatălui său, când avea doi ani, și la cea a mamei sale, când avea cinci ani, iar apoi la moartea soției sale. El spune: „Inima umană nu ascultă de regulile logicii: este contradictorie prin constituție. Pot spune cu adevărat că am o mare durere și că sunt un om fericit.”¹

Afirmația lui Tournier așază în fața noastră premiza de bază a acestei cărți. Durerea și bucuria sunt, ambele, trăsături esențiale ale creștinismului. Declarația lui Pavel de la începutul secțiunii pe care o folosim ca fundament pentru această carte (Coloseni 1:24) spune același lucru: „Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi.”

CHEMAREA LA BUCURIE

Marii gânditori creștini, precum C. S. Lewis și John Piper, au accentuat faptul că bucuria este, probabil, caracteristica de bază a unui creștin. S-ar putea să nu ne dăm seama, dar Vechiul Testament radiază de tema bucuriei. Sunt douăzeci și trei de cuvinte evreiești diferite pentru bucurie în Vechiul Testament. Am citit undeva că limba ebraică este limba care are cel mai mare număr de cuvinte pentru bucurie. Numai în două versete din Țefania (3:14, 17) se găsesc șapte cuvinte diferite pentru bucurie!

Vechiul Testament are câteva chemări și porunci pentru oameni să se bucure. Am folosit concordanța de pe calculatorul meu să urmăresc folosirea cuvântului englezesc *rejoice* [a se bucura] în chemări și decizii de a se bucura și în relatări despre bucuria lui Dumnezeu și a poporului lui Dumnezeu. Am găsit optzeci și unu de referințe. Psalmii, cu treizeci și unu de referințe, Isaia, cu treisprezece, și Deuteronomul, cu zece, se află în capul listei. Există instrumente folosite la închinarea din Vechiul Testament, cum ar fi chimvalele, care sunt potrivite în mod deosebit pentru exprimarea bucuriei. Credincioșii sunt îndemnați să bată din palme de bucurie (Psalmii 47:1). Psalmii vorbesc despre strigătul de bucurie de douăsprezece ori, iar cântatul este menționat de optzeci și șapte de ori. Știm că, cel mai adesea, cântatul este o expresie a bucuriei. Cântarea și bucuria apar împreună de treisprezece ori în Psalmi. Apoi este succesiunea sărbătorilor în calendarul ebraic. Sărbătorile sunt, în general, perioade dedicate exprimării bucuriei. Este clar, deci, că bucuria și exprimarea ei sunt importante în Vechiul Testament.

Același lucru este adevărat și pentru Noul Testament. Prima veste despre nașterea lui Cristos adusă de îngeri a fost descrisă ca „o veste bună care va fi o mare bucurie pentru tot norodul” (Luca 2:10). „Și păstorii s-au întors, slăvind și lăudând pe Dumnezeu, pentru toate cele ce auziseră și văzuseră” (Luca 2:20). Matei este insistent în descrierea lui cu privire la reacția magilor

când L-au văzut pe bebelușul Isus: „Când au văzut ei steaua, n-au mai putut de bucurie” (Matei 2:10).

Cu o experiență și mai evidentă a mântuirii în Noul Testament decât în Vechiul Testament, putem vedea că bucuria mântuirii are un loc important în Biblie. Vedem acest lucru în cele trei pilde ale mântuirii în Luca 15, unde găsirea oii pierdute, a banului pierdut și a fiului pierdut, sunt toate însoțite de mare bucurie și sărbătoare (Luca 15:6–7, 9–10, 20–24). Pentru mine, descrierea tatălui, un bărbat în vârstă, bogat, purtând o haină lungă, făcând ceva foarte neașteptat pentru vremurile acelea – alergând și îmbrățișându-și și sărutându-și în mod public copilul rebel – este unul dintre cele mai emoționante pasaje din Biblie. Dar nu se termină cu aceasta. Tatăl și-a strâns împreună prietenii și a sărbătorit printr-o petrecere cu muzică și dans.

În același fel, membrii primei biserici din Ierusalim se întâlneau în casele lor și mâncau „cu bucurie și curăție de inimă” (Faptele apostolilor 2:46). Iar când mântuirea a venit în orașul Samaria, „a fost o mare bucurie în cetatea aceasta” (Faptele apostolilor 8:8). Mai târziu, Pavel va așeza bucuria chiar după dragoste în enumerarea roadelor Duhului (Galateni 5:22). Scriind din închisoare, el i-a învățat pe creștini să se bucure și chiar a repetat porunca pentru accentuare: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!” (Filipeni 4:4). Într-un pasaj în care oferă instrucțiuni ca răspuns la o controversă cu privire la legile privitoare la mâncare în biserică, Pavel, dorind să pună accentul acolo unde trebuia să fie, a spus: „Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14:17).

Mântuirea este o asemenea binecuvântare minunată și copleșitoare, încât, prin orice am trece, întotdeauna avem un motiv să ne bucurăm. Unul dintre marii predicatori ai bisericii metodiste primare a fost un miner din Cornwall, Billy Bray (1794–1868), care a fost un bețiv și un om imoral înainte de convertirea sa. Nu a putut să treacă niciodată peste bucuria de a ști că Dumnezeu l-a

mântuit și l-a făcut „fiul Regelui”. Viața lui a fost un act permanent de laudă plină de bucurie la adresa lui Dumnezeu, și a simțit că bucuria mântuirii era atât de imensă încât trebuia să fie exprimată. El spunea: „Ei bine, uneori dansez. De ce n-aș dansa, la fel ca David? David, spui tu, a fost un rege; ei bine, binecuvântat să fie Domnul! Eu sunt un fiu de Rege! Am dreptul să dansez la fel ca David. Binecuvântat să fie Domnul! Uneori sunt foarte fericit; sufletul meu se umple de slavă, și atunci și eu dansez!”²

Este evident că bucuria lui Billy Bray era o caracteristică de bază a creștinismului. Munca în mină era o treabă periculoasă și exista întotdeauna posibilitatea să mori în mină. Le spunea colegilor săi mineri că ei trebuie să se roage înainte să coboare în mină. Ei îi cereau lui să se roage. El se ruga: „Doamne, dacă vreunul dintre noi trebuie să fie ucis, sau trebuie să moară azi, lasă ca *eu* să fiu acela; nu lăsa ca vreunul dintre acești oameni să moară, pentru că ei nu sunt fericiți; dar eu sunt, iar dacă trebuie să mor azi, eu voi merge în cer.” Bray a spus: „Când m-am ridicat de pe genunchi, am putut vedea lacrimile curgând pe fețele lor; și curând unii dintre ei au început și ei să se roage.”³ Este atât de ușor să complicăm creștinismul, încât să pierdem bucuria mântuirii despre care vorbește Biblia.

CHEMAREA LA SUFERINȚĂ

Vom petrece destul de mult timp în această carte uitându-ne la textele care prezintă chemarea la durere și suferință. Dați-mi voie să afirm cu simplitate aici că și acesta este un aspect fundamental al creștinismului. Chemarea fundamentală a lui Isus de a-L urma era o chemare la suferință: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să mă urmeze” (Matei 16:24). Ascultătorii Lui știau că El vorbea despre suferință aspră când a spus acest lucru, pentru că ei știau că răstignirea era o modalitate crudă și dureroasă de a cauza moartea. Isus ne-a spus: „În lume veți avea necazuri” (Ioan 16:33). Iar Pavel a afirmat:

„De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți” (2 Timotei 3:12).

Isus nu a dorit ca oamenii să-L urmeze fără să realizeze că exista un preț de plătit dacă făceau aceasta. Așa că a inclus prețul în chemarea Sa fundamentală la ucenicie. Când unii adepți s-au oferit voluntar, El le-a spus ce avea să-i coste în domeniile în care erau ei vulnerabili (Luca 9:57–62). Nu ni se spune, dar este foarte posibil că ei s-au hotărât să nu-L urmeze pe Isus. Știm cu siguranță că tânărul bogat nu L-a urmat pe Cristos pentru că prețul prezentat de Isus era prea mare pentru el (Matei 19:16–22). Aceste două pasaje pot fi secțiunile în care metodologia evanghelistică a lui Cristos diferă în modul cel mai radical de marea parte a evanghelizării contemporane.

ELE STAU ÎMPREUNĂ

Unul dintre cele mai interesante lucruri cu privire la consemnările din Noul Testament este că suferința este rareori menționată fără să fie, de asemenea, menționate și binecuvântările suferinței. Iar deseori binecuvântarea menționată este bucuria. Am găsit optsprezece locuri diferite în Noul Testament în care bucuria și suferința se află împreună. Textele pe care le-am găsit și care fac legătura dintre suferință și bucurie se află în Evangheliile, în cartea Faptele apostolilor și în epistole. Știm, de asemenea, că, deși se poate ca Apocalipsa să nu menționeze această legătură în mod explicit, ea este implicată și acolo.

Deci, potrivit Bibliei, bucuria și durerea pot coexista. Creștinii nu vorbesc despre suferință decât dacă vorbesc și despre bucuria suferinței. Bucuria este aceea care face crucea valoroasă, pentru că ne oferă tăria să o putem purta. Așa cum spunea Neemia: „Căci bucuria Domnului va fi tăria voastră” (Neemia 8:10).

L-am auzit odată pe David Sitton, fondatorul organizației „Misiune pentru fiecare trib”, povestind cum, atunci când era adolescent, un misionar de nouăzeci de ani a vorbit la întâlnirea de tineret din biserica sa. Acesta fusese misionar timp de

șaptezeci și doi de ani. La începutul prelegerii sale, a spus același lucru din nou și din nou. Era ceva de genul: „Vreau să vă amintiți acest lucru. Puteți uita tot ce vă spun, dar nu uitați aceasta.” A continua să spună ceva asemănător timp de vreo cinci minute și tinerii începeau să devină nerăbdători, dorind ca el să continue și să spună care e lucrul acela. În final a spus ce dorea să spună: „Bucuria Domnului este tăria voastră. Când se duce bucuria, se duce și tăria.” După ce a spus aceste cuvinte, s-a așezat!

Aceasta este afirmația fundamentală a acestei cărți. Bucuria și suferința sunt aspecte necesare ale creștinismului. Și ele pot și trebuie să existe împreună.